

223. Meghódol lelkem, tenéked, nagy Felség

Vad Péter Zsigmond

1. Meg - hó - dol lel - kem te - né - ked, nagy Fel - ség, Szent - há - rom - ság - ban ki vagy egy Is - ten - ség.
2. I - mád a nagy ég ő tel - jes - sé - gé - vel, Mond - ván: Szent, szent, szent az Úr fel - sé - gé - vel!
3. I - mád a föld - nek ki - ter - jedt nagy - sá - ga, Mind e vi - lág - nak nagy ha - tal - mas - sá - ga;

5
Csak té - ged il - let min - den tiszt - es - ség, Té - ged vall Úr - nak az e - gész föld s ég.
Tel - jes a föld s ég di - cső - sé - gé - vel, Se - re - gek U - ra e - rős - sé - gé - vel!
A sok né - pek - nek min - den or - szá - ga, Rop - pant tá - bo - rok sű - rű sok - sá - ga.

4. Imád téged a napnak fényessége, Az éjszakának titkos setésége;
Imád a holdnak ő teljessége: A csillagoknak szép ékessége.

223. Meghódol lelkem, tenéked, nagy Felség

5. Imád a tenger s a vizek folyása, A sok hegyeknek magas fennállása;
Minden szeleknek széjjeloszlása S a madaraknak ékes szólása.

6. Imádlak én is téged, Teremtőmet, Gondviselőmet és Üdvözítőmet,
Megszentelőmet s erősítőmet: Én Istenemet, egy Segítőmet.

7. Imádlak téged, Urát kezdetemnek, Urát végemnek s egész életemnek,
Fő szerző okát a természetnek, Halálnak Urát és kegyelemnek.

8. Imádlak téged, egyedül Uramat, Nem vetem másban én bizodalمامat;
Mikor imádlak, halld meg én szómat, Írd be könyvedbe hódolásomat.